

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobkyne **JUDr. K. správkyne konkurznej podstaty úpadcu Z.**, proti žalovanému **V.** zastúpenému JUDr. I. **o určenie pravosti pohľadávky**, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45 Cbi 91/2003-Mš-132 zo dňa 28. marca 2007, takto

r o z h o d o l :

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej **p o t v r d z u j e .**

Vo výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia pravosti pohľadávky vo výške 2 428 833 Sk.

V odôvodnení uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 30. novembra 2006 zrušil rozhodnutie, ktorým bola určená pravosť predmetnej pohľadávky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V rozhodnutí uviedol, že v novom konaní je potrebné vysporiadať sa s námietkami vyrovnacieho správcu o nedodržaní lehoty pre

uplatnenie práva voči dlžníkovi. V prípade včasnosti žaloby súd posúdi aj námietku žalovaného o započítaní.

Zo zápisnice o vyrovnacom pojednávaní súd zistil, že pohľadávku žalobkyne poprel správca z dôvodu, že takúto čiastku dlžník ešte v roku 2000 jednostranne započítal a z tohto dôvodu ju ako záväzok v účtovnej evidencii nevedie. Súčasne súd v citovanej zápisnici uložil veriteľom, ktorým bola uplatnená pohľadávka popretá, 30-dňovú lehotu na podanie žaloby na uplatnenie svojho nároku.

Súd zistil, že žalobca síce podal žalobu včas dňa 3. decembra 2003, ale voči subjektu, ktorý v spore nie je pasívne legitimovaný, keďže ju podal proti vyrovnaciemu správcovi. Správne mala byť žaloba uplatnená voči subjektu V.

Súd síce pripustil do konania na základe návrhu žalobcu ďalšieho žalovaného – a to V. uznesením zo dňa 24. januára 2005 podľa ustanovenia § 92 ods. 1 O.s.p., hmotnoprávne účinky zahájenia konania voči ďalšiemu žalovanému však nastali dňom, kedy súdu došiel návrh žalobcu na vykonanie tohto úkonu. Žalobca uplatnil svoje právo voči žalovanému V. po uplynutí 30-dňovej lehoty. Súd preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku podala žalobkyňa odvolanie.

Uviedla, že na vyrovnacom pojednávaní dňa 11. novembra 2003 vyrovnací správca poprel pohľadávku v sume 2 428 833 Sk z dôvodu, že túto čiastku si dlžník ešte v roku 2000 jednostranne započítal, v dôsledku čoho je ako záväzok, ani neuvádzal vo svojej evidencii. V zmysle poučenia na vyrovnacom pojednávaní si uplatnila právo voči vyrovnaciemu správcovi, ktorý pohľadávku poprel, a preto bol pasívne legitimovaný. Po ukončení vyrovnania bol vyrovnací správca zbavený funkcie, súd preto pripustil ďalšieho účastníka na strane žalovaného – dlžníka V., na ktorého sa nevzťahuje lehota 30 dní na podanie žaloby v zmysle poučenia súdu, pretože v poučení to nie je výslovne uvedené.

Napadnutý rozsudok preto navrhuje zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na skutočnosť, že pohľadávku žalobcu nepoprel len vyrovnací správca, ale aj dlžník. Vyhlásenie dlžníka, ktorý popiera pohľadávku žalobcu, je súčasťou spisového materiálu. Lehota 30 dní preto platila aj na podanie žaloby voči dlžníkovi. Stotožňuje sa preto s rozhodnutím súdu vo veci samej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne vo veci samej nie je dôvodné.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 36V/1/2003 zo dňa 19. augusta 2003 súd povolil vyrovnanie dlžníka V. Žalobkyňa prihlásila do vyrovnacieho konania pohľadávku vo výške 2 454 134,40 Sk, ktorú v časti 2 428 833 Sk poprel dlžník ako aj vyrovnací správca z dôvodu, že predmetnú sumu dlžník v roku 2000 jednostranne započítal.

Podľa § 59 ods. 4 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, ak je popretá pohľadávka ešte nevykonateľná, súd určí veriteľovi popretej pohľadávky lehotu na jej uplatnenie s poučením, že zabezpečenú sumu uvoľní v prospech dlžníka, ak lehotu nedodrží. Zabezpečená suma sa uvoľní v prospech dlžníka aj vtedy, ak súd rozhodne v neprospech veriteľa, inak sa uvoľní v prospech veriteľa.

Ako vyplýva zo zápisnice o vyrovnacom pojednávaní zo dňa 11. novembra 2003, veriteľom, ktorým bola popretá uplatnená pohľadávka, súd určil lehotu 30 dní na jej uplatnenie. Zároveň uložil dlžníkovi povinnosť, aby v lehote do 15 dní zložil do úschovy súdu finančné čiastky, pripadajúce na popreté pohľadávky.

Žalobou zo dňa 2. decembra 2003 si žalobkyňa uplatnila právo na určenie pravosti pohľadávky voči vyrovnaciemu správcovi, ktorý však nie je pasívne legitimovaným subjektom v spore o určenie pravosti pohľadávky, popretej vo vyrovnacom konaní. Účinky povolenia vyrovnania sú upravené v § 52 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní a z ich obsahu je zrejmé, že povolením vyrovnania neprechádza na vyrovnacieho správcu oprávnenie nakladať s majetkom dlžníka tak, ako je to v prípade správcu konkurznej podstaty (§ 14 ods. 1 písm. a/ zákona o konkurze a vyrovnaní). Voči pasívne legitimovanému subjektu – dlžníkovi V. uplatnila žalobkyňa právo na určenie pravosti popretej pohľadávky dňa 27. septembra 2004, t.j. po uplynutí lehoty, stanovenej na jej uplatnenie. Uznesením č. k. 36 V /1/2003-347

zo dňa 26. apríla 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 4. mája 2004 bolo vyrovnanie dlžníka V. skončené a suma, pripadajúca na popretú pohľadávku uvoľnená v prospech dlžníka. Súd prvého stupňa preto dôvodne žalobu zamietol ako oneskorene podanú. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej odvolací súd ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Žalovaný podal odvolanie proti výroku o trovách konania

Uviedol, že konanie voči žalovanému nemožno považovať za incidenčné konanie, ktoré sa spravuje ustanoveniami zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, pretože ide o konanie podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, vznikli trovy v súvislosti s bránením jeho práva.

Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 182 611,50 Sk.

Odvolací súd zistil, že rozhodnutie v napadnutej časti výroku o trovách konania neobsahuje odôvodnenie. Keďže súd sa pri vyhotovení rozsudku neriadil ustanovením § 157 O.s.p., čím obmedzil žalovaného v jeho práve na spravodlivé konanie a pri podaní opravného prostriedku vo vzťahu k zákonom vymedzeným odvolacím dôvodom, došlo na strane žalovaného k odňatiu možnosti konať pred súdom. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 221ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 3 O.s.p.), v ktorom bude rozhodnuté o trovách celého konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 7. augusta 2008

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu